

Warszawa, 2 stycznia 2026 r.

BEOS-WPEiM-2801/25
TRYB PILNY

Do druku nr 2112

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SPS-III.020.405.9.2025

Data wpływu 02.01.2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Gabriela Lenartowicz)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2022 r. poz. 990, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem projektu ustawy jest nowelizacja ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2025 r. poz. 870; dalej: „ustawa”) oraz ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1852, ze zm.; dalej: „ustawa o zmianie ustawy”).

Projektodawcy zmierzają do nowelizacji art. 21a ust. 2 ustawy dotyczącego minimalnego poziomu selektywnego zbierania opakowań i odpadów opakowaniowych. Zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu, wprowadzający bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje¹, o których

¹ Wprowadzający bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje (art. 8 ust. 21b ustawy) to przedsiębiorca, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, działając w modelu sprzedaży bezpośredniej, wprowadza do obrotu produkty w opakowaniach, o których mowa w poz. 3 załącznika nr 1a do ustawy, tj. w butelkach szklanych. Model sprzedaży bezpośredniej prowadzony przez tego przedsiębiorcę polega na dostarczaniu napojów do miejsca uzgodnionego z nabywcą oraz odbieraniu opakowań po produktach tego samego rodzaju, wcześniej wprowadzonych do obrotu. Przedsiębiorca ten funkcjonuje w zamkniętym, indywidualnym systemie odbioru i zwrotu opakowań pozostającym poza systemem kaucyjnym.

mowa w poz. 3 załącznika nr 1a do ustawy, tj. w butelkach szklanych wielokrotnego użytku o pojemności do półtora litra, dalej: „butelki szklane”, jest zobowiązany osiągnąć poziom selektywnego zbierania opakowań co najmniej w wysokości określonej w poz. 3 załącznika nr 1a do ustawy. Poziomy selektywnego zbierania opakowań dla butelek szklanych wynoszą, zgodnie z powyższym przepisem, 77% w latach 2025-2028 oraz 90% w 2029 r. i w następnych latach. Proponowana w projekcie zmiana art. 21a ust. 2 ustawy polega na rozszerzeniu podmiotowego zakresu obowiązku osiągnięcia minimalnych poziomów selektywnego zbierania opakowań dla butelek szklanych oraz na doprecyzowaniu dopuszczalnych sposobów jego realizacji. Projektowany art. 21a ust. 2 ustawy ma objąć, jak dotąd, wprowadzających bezpośrednio produkty w butelkach szklanych, jak również ich nową kategorię, tj. wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje². Dopuszczalne mają być również dwa równorzędne systemy realizacji obowiązku osiągnięcia poziomu selektywnego zbierania opakowań, tj. system kaucyjny³ oraz system indywidualnie stworzony i prowadzony przez wprowadzającego produkty, stosowany do wprowadzanych przez niego produktów.

Do art. 21a ustawy dodawany jest ust. 4a określający sposób obliczania rocznego poziomu selektywnego zbierania butelek szklanych w sytuacji, gdy wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje albo wprowadzający bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje realizuje ten obowiązek samodzielnie, w ramach utworzonego i utrzymywanego przez siebie systemu zbierania opakowań, a nie w ramach systemu kaucyjnego. W projekcie ustawy przewidziano, że poziom selektywnego zbierania butelek szklanych ustala się

² Wprowadzającym produkty w opakowaniach na napoje (art. 8 ust. 21a ustawy) jest przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na wprowadzaniu do obrotu napojów w opakowaniach jednorazowego lub wielokrotnego użytku określonych w załączniku nr 1a do ustawy, tj. 1) butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów cechujących się właściwościami określonymi w przywołanym przepisie, 2) puszek metalowych o pojemności do jednego litra i 3) butelek szklanych wielokrotnego użytku o pojemności do półtora litra, z wyłączeniem sprzedaży bezpośredniej realizowanej przez wprowadzającego bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje.

³ System kaucyjny polega na pobieraniu od konsumenta przy zakupie produktu zwrotnej kaucji oddawanej w momencie przekazania pustego opakowania do wyznaczonego punktu zbiórki. System ten funkcjonuje w Polsce od 2025 r. i został wprowadzony ustawą o zmianie ustawy, implementującą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.6.2019, s. 1, <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/904/oj>). Zakresem systemu kaucyjnego są objęte jednorazowe butelki z tworzyw sztucznych o pojemności do 3 litrów, puszki metalowe o pojemności do 1 litra oraz butelki szklane wielokrotnego użytku o pojemności do 1,5 litra. System kaucyjny jest tworzony przez przedsiębiorców wprowadzających napoje w opakowaniach objętych kaucją (producentów, importerów i właścicieli marek) i przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, w których oferowane są te produkty. Finansowanie systemu kaucyjnego spoczywa na przedsiębiorcach wprowadzających napoje na rynek. Konsumenci nie są obciążani tymi kosztami, gdyż pobierana od nich kaucja ma charakter zwrotny. Środki pochodzące z nieodebranych kaucji przeznaczone są na finansowanie i utrzymanie tego systemu <https://www.gov.pl/web/klimat/system-kaucyjny-pytania-i-odpowiedzi>.

jako wyrażoną w procentach wartość ilorazu ilości opakowań tego samego rodzaju odebranych przez wprowadzającego w danym roku kalendarzowym oraz ilość opakowań wprowadzonych przez niego do obrotu w danym roku.

Nowelizacją objęto także art. 40h ustawy odnoszący się do systemu kaucyjnego. Do art. 40h ustawy mają zostać dodane ust. 2a-2c. W myśl projektowanego ust. 2a dla wprowadzających produkty w butelkach szklanych lub wprowadzających bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje, do 31 grudnia 2028 r. przystąpienie do systemu kaucyjnego ma mieć charakter dobrowolny. Zgodnie z ust. 2b wprowadzający produkty w butelkach szklanych, którzy nie przystąpili do systemu kaucyjnego, mają podlegać przepisom dotyczącym wprowadzających bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje, z wyłączeniem przepisów odnoszących się do systemu kaucyjnego. Natomiast w myśl ust. 2c wprowadzający produkty w butelkach szklanych mają obowiązek zawiadomienia ministra właściwego do spraw klimatu o zamiarze samodzielnego osiągania wymaganych poziomów selektywnego zbierania butelek szklanych. Zawiadomienie takie powinno zostać złożone w terminie trzech miesięcy od dnia pierwszego wprowadzenia do obrotu produktów objętych systemem pobierania i zwracania kaucji butelek szklanych.

Nowelizacja obejmuje również art. 44 ustawy, do którego jest dodawany ust. 2a. Przepis ten rozszerza obowiązki przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego uczestniczące w indywidualnych systemach zbierania butelek szklanych, utworzonych i prowadzonych przez wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje w takich butelkach. Przedsiębiorcy ci będą zobowiązani przyjmować od użytkowników końcowych butelki szklane po napojach oferowanych w danej jednostce oraz do zwrotu pobranej kwoty pieniężnej, bez uzależniania realizacji tego obowiązku od okazania dowodu zakupu.

Artykuł 2 projektu wprowadza zmianę w ustawie o zmianie ustawy poprzez nadanie nowego brzmienia art. 9 ust. 3. Przepis ten ma umożliwić przedsiębiorcom, którzy przed wejściem w życie ustawy nowelizującej utworzyli i prowadzili własne systemy zbierania szklanych butelek, dalsze prowadzenie tych systemów na dotychczasowych zasadach do 31 grudnia 2028 r. Przedsiębiorcy ci będą zobowiązani zgłosić ministrowi właściwemu do spraw klimatu zamiar kontynuowania tej działalności w terminie do 31 marca 2026 r.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem następującym po dniu jej ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

2.1. Objęta projektem ustawy problematyka gospodarowania opakowaniami i odpadami po opakowaniach, w tym butelkami szklanymi, jest regulowana w prawie Unii Europejskiej. Należy w związku z tym uwzględnić:

- dyrektywę 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia

1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych⁴ (dalej: „dyrektywa 94/62/WE”);

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40 z dnia 19 grudnia 2024 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmiany rozporządzenia (UE) 2019/1020 i dyrektywy (UE) 2019/904 oraz uchylenia dyrektywy 94/62/WE⁵ (dalej: „rozporządzenie (UE) 2025/40”). Rozporządzenie to weszło w życie 11 lutego 2025 r., będzie stosowane od 12 sierpnia 2026 r. i uchyli dyrektywę 94/62/WE (art. 71 rozporządzenia (UE) 2025/40).

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE (dalej: „TSUE”) zasada lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej) wymaga, aby państwa członkowskie uwzględniały przyjęte prawo UE również w jego okresie *vacatio legis*, poprzedzającym jego wejście w życie. W odniesieniu do dyrektyw wymagających co do zasady transpozycji do prawa krajowego TSUE stoi na stanowisku, że przed upływem terminu ich wdrożenia do prawa krajowego państwa członkowskie są zobowiązane powstrzymać się od przyjmowania przepisów, które mogłyby zagrozić osiągnięciu przewidzianych w nich celów⁶. Natomiast wobec rozporządzeń, które podlegają bezpośredniemu stosowaniu od momentu wejścia w życie, z zasady lojalnej współpracy i wymogu zapewnienia skuteczności prawa Unii (*effet utile*) wynika, że w ich okresie *vacatio legis* państwa członkowskie również powinny nie podejmować działań prawodawczych podważających ich cele.

Oznacza to, że projekt ustawy należy ocenić zarówno pod kątem zgodności z dyrektywą 94/62/WE, jak i rozporządzeniem (UE) 2025/40.

2.2. Dyrektywa 94/62/WE ustanawia szczegółowe regulacje dotyczące opakowań i odpadów opakowaniowych, w tym wymagania dla opakowań oraz cele w zakresie ich odzysku i recyklingu⁷. Zgodnie z art. 1 tej dyrektywy jej celem jest zapobieganie i ograniczanie negatywnego wpływu opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko oraz harmonizacja środków krajowych dotyczących gospodarowania opakowaniami, w celu uniknięcia barier w handlu i zakłóceń konkurencji. Natomiast w myśl art. 2 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE

⁴ Dz. Urz. WE L 365 z 31.12.1994, s. 10, ze zm., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/1994/62/2018-07-04>.

⁵ Dz. Urz. UE L 2025/40 z 22.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/40/oj>.

⁶ Wyroki TSUE w sprawach: C-129/96 *Inter-Environnement Wallonie*, C-144/04 *Mangold* i C-212/04 *Adeneler*.

⁷ Dyrektywa 94/62/WE stanowi *lex specialis* wobec dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. UE L 312 z 22.11.2008, s. 3, ze zm., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2008/98/2025-10-16>; dalej: „dyrektywa 2008/98/WE”). Dyrektywa 2008/98/WE pełni funkcję aktu horyzontalnego określającego ogólne ramy gospodarowania odpadami w UE. Ustanawia definicję odpadu (art. 3), hierarchię postępowania z odpadami (art. 4) i zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta (art. 8). W konsekwencji, do opakowań i odpadów opakowaniowych w pierwszej kolejności zastosowanie znajdują przepisy dyrektywy 94/62/WE, natomiast przepisy dyrektywy 2008/98/WE mają zastosowanie subsydiarnie, w zakresie nieuregulowanym przepisami szczególnymi dyrektywy 2008/98/WE.

stosuje się ją do wszystkich opakowań wprowadzanych do obrotu i wszystkich odpadów opakowaniowych, niezależnie od zastosowanych surowców. Przepis ten determinuje szeroki zakres przedmiotowy omawianej dyrektywy, obejmujący wszystkie opakowania i odpady opakowaniowe, w tym butelki szklane. Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE zobowiązuje państwa członkowskie do wspierania systemów opakowań wielokrotnego użytku, które mogą być ponownie używane w sposób przyjazny dla środowiska, oraz do zachęcania do tworzenia i funkcjonowania systemów ich ponownego użycia, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami⁸.

Istotne znaczenie dla organizacji systemów zbierania odpadów opakowaniowych ma art. 6 dyrektywy 94/62/WE ustanawiający obowiązujące w tym zakresie cele ilościowe. Postanowiono w nim, że w celu realizacji założeń dyrektywy 94/62/WE państwa członkowskie są zobowiązane do przyjęcia niezbędnych środków zapewniających w szczególności, aby najpóźniej do 31 grudnia 2025 r. co najmniej 65% wagowo wszystkich odpadów opakowaniowych było poddawanych recyklingowi, natomiast docelowo do 31 grudnia 2030 r. poziom ten osiągnął co najmniej 70% wagowo wszystkich odpadów opakowaniowych. Choć przepis ten nie reguluje technicznych wymogów dotyczących zbiorów odpadów, realizacja przewidzianych w nim poziomów ich zbiorów i przetwarzania, w tym szkła, skutkuje obowiązkiem zapewnienia przez państwa członkowskie skutecznych systemów zbierania i selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych. Oznacza to, że butelki szklane jako odrębne źródło odpadów muszą być objęte zorganizowanym systemem zbiórki umożliwiającym ich dalsze przetwarzanie.

W myśl art. 7 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE dla realizacji celów tej dyrektywy państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia niezbędnych środków zapewniających ustanowienie systemów zwrotu lub zbierania używanych opakowań bądź odpadów opakowaniowych od konsumentów lub innych użytkowników końcowych, w celu przekazania ich do najbardziej odpowiednich metod gospodarowania odpadami oraz do ponownego użycia lub odzysku, w tym recyklingu. Systemy te mogą obejmować udział podmiotów gospodarczych i władz publicznych, mają zastosowanie do produktów przywożonych na warunkach niedyskryminacyjnych i muszą być konstruowane w sposób zapewniający, zgodnie z Traktatem, uniknięcie barier w handlu wewnętrznym oraz zakłóceń konkurencji.

Znaczenie dla zbierania odpadów opakowaniowych ma również art. 9 dyrektywy 94/62/WE, który zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia,

⁸ Hierarchia postępowania z odpadami (art. 5 dyrektywy 94/62/WE) opiera się na określonej kolejności działań, w której w pierwszej kolejności należy dążyć do zapobiegania powstawaniu odpadów, następnie do ponownego użycia opakowań, w dalszej kolejności do recyklingu, potem do innych form odzysku, a dopiero w ostateczności do unieszkodliwiania odpadów. Zasada ta uzasadnia preferencję dla rozwiązań legislacyjnych sprzyjających funkcjonowaniu systemów zbierania szklanych butelek wielokrotnego użytku, jako realizujących wyższe poziomy hierarchii postępowania z odpadami.

aby opakowania spełniały wymogi zasadnicze określone w załączniku II do dyrektywy. Wymogi te obejmują w szczególności konieczność projektowania opakowań w sposób ograniczający ich masę i objętość, a także umożliwiający ponowne użycie lub odzysk. W odniesieniu do opakowań szklanych oznacza to obowiązek projektowania butelek sprzyjający ich zbiorce, sortowaniu i przetwarzaniu po zakończeniu użytkowania.

2.3. Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek uprzedniej notyfikacji Komisji Europejskiej projektów środków krajowych przyjmowanych w celu jej wykonania, o ile środki te nie wynikają bezpośrednio z przepisów tej dyrektywy lub mogą oddziaływać na handel wewnątrzunijny. Celem notyfikacji jest umożliwienie prewencyjnej kontroli zgodności planowanych regulacji z prawem UE oraz zapobieganie powstawaniu barier w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Notyfikacja, o której mowa w art. 16 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE ma charakter uprzedni i pozostaje bez uszczerbku dla ogólnej procedury notyfikacyjnej przewidzianej dawniej w dyrektywie 83/189/EWG⁹, a obecnie w dyrektywie (UE) 2015/1535.

2.4. Rozporządzenie (UE) 2025/40, które uchyli i zastąpi dyrektywę 94/62/WE, ustanawia ramy prawne regulujące opakowania i odpady opakowaniowe w całym cyklu ich obrotu obejmującym fazę projektowania, produkcji, dystrybucji, użytkowania oraz postępowania po zakończeniu ich użycia. Zmierza ono do zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, w szczególności poprzez ograniczenie zbędnych opakowań, promowania ponownego ich użycia i napełniania oraz harmonizacji środków krajowych w celu ochrony prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego (art. 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2025/40).

Zakres przedmiotowy rozporządzenia (UE) 2025/40 został określony szeroko i obejmuje wszystkie opakowania i odpady opakowaniowe, niezależnie od materiału z którego zostały wykonane, sposobu wykorzystania i pochodzenia (art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2025/40). W konsekwencji butelki szklane, jednorazowe i wielokrotnego użytku podlegają jego regulacji. W myśl motywu 15 preambuły tego rozporządzenia, aby zapobiegać powstawaniu odpadów opakowaniowych i ograniczać ich ilość, należy w pierwszej kolejności zwiększać ponowne użycie opakowań, w szczególności poprzez promowanie systemów

⁹ Dyrektywa Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiająca procedurę przekazywania informacji dotyczących norm i przepisów technicznych (Dz. Urz. WE L 109 z 26.4.1983, s. 8). Dyrektywa ta została uchylona i zastąpiona przez dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz. Urz. WE L 204 z 21.7.1998, s. 37). Z kolei ta dyrektywa została uchylona i zastąpiona przez obecnie obowiązującą dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 241 z 17.9.2015, s. 1; dalej: „dyrektywa (UE) 2015/1535”).

opakowań wielokrotnego użytku, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami. Motyw ten można odczytać jako wskazujący na pierwszeństwo ponownego użycia opakowań przed recyklingiem i o preferowaniu stosowania opakowań wielokrotnego użytku, takich jak butelki szklane.

Znaczenie dla regulacji prawnej butelek szklanych ma art. 11 rozporządzenia (UE) 2025/40 zatytułowany „Opakowania wielokrotnego użytku”. Przepis ten określa przesłanki uznania opakowania za opakowanie wielokrotnego użytku, w tym ustala wymóg, aby było ono zaprojektowane i wprowadzone do obrotu w celu odbycia wielu cykli użycia, spełniało wymogi bezpieczeństwa i higieny, nadawało się do opróżniania i ponownego napełniania, a po zakończeniu użytkowania możliwy był jego recykling.

Wymogi określone w art. 11 rozporządzenia (UE) 2025/40 zostały rozwinięte przez przepisy dotyczące systemów ponownego użycia. Artykuł 27 rozporządzenia (UE) 2025/40 nakłada na podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku obowiązek uczestnictwa w systemach ponownego użycia oraz do zapewnienia odpowiedniego przygotowania opakowań do kolejnych cykli użycia. W odniesieniu do butelek szklanych oznacza to konieczność istnienia infrastruktury umożliwiającej ich zwrot, mycie, kontrolę jakości i ponowne napełnianie, a tym samym zapewnienie rzeczywistego charakteru ponownego użycia. Wymiar ilościowy zasady ponownego użycia został uregulowany w art. 29 rozporządzenia (UE) 2025/40, który ustanawia cele w zakresie ponownego użycia i napełniania opakowań w określonych sektorach, w tym w sektorze napojowym. Przepis ten, odczytywany w zw. z art. 30 i art. 31 rozporządzenia (UE) 2025/40 regulującymi metody obliczania i sprawozdawczości, nakłada na właściwe podmioty obowiązek stopniowego zwiększania udziału opakowań wielokrotnego użytku na rynku. W tym kontekście sposób gospodarowania butelkami szklanymi realizuje cele ilościowe ich ponownego użycia. Za przestrzeganie tych wymogów odpowiedzialność ponoszą państwa członkowskie.

Rozporządzenie (UE) 2025/40 wprowadza także regulacje ograniczające nadmierne pakowanie, które pośrednio wzmacniają pozycję opakowań wielokrotnego użytku, w tym butelek szklanych. Artykuł 10 rozporządzenia (UE) 2025/40 ustanawia obowiązek minimalizacji masy i objętości opakowań oraz zakazuje stosowania rozwiązań mających na celu sztuczne zwiększanie objętości produktu. Z kolei art. 24 rozporządzenia (UE) 2025/40 wprowadza limit dopuszczalnej pustej przestrzeni w opakowaniach transportowych i opakowaniach stosowanych w handlu elektronicznym. Natomiast art. 25 zakazuje stosowania określonych formatów opakowań jednorazowych od 2030 roku. Regulacje te, rozpatrywane łącznie, sprzyjają opakowaniom projektowanym z myślą o trwałości i wielokrotnym obrocie, takim jak butelki szklane.

Należy również odwołać się do zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta za etap użytkowy opakowań. Zgodnie z art. 44 rozporządzenia (UE)

2025/40 podmioty wprowadzające opakowania do obrotu ponoszą odpowiedzialność finansową i organizacyjną za zbiórkę, transport, sortowanie oraz przetwarzanie odpadów opakowaniowych, w tym za funkcjonowanie systemów służących realizacji celów środowiskowych rozporządzenia. Przepis ten potwierdza, że odpowiedzialność producentów obejmuje nie tylko etap wprowadzania opakowań na rynek, lecz również ich zagospodarowanie po zakończeniu użytkowania, takich jak np. zbiórka butelek szklanych.

Z punktu widzenia problematyki objętej projektem ustawy istotne znaczenie ma art. 50 rozporządzenia (UE) 2025/40, regulujący funkcjonowanie systemów kaucyjnych jako podstawowego instrumentu służącego zapewnieniu wysokiego poziomu selektywnego zbierania opakowań po napojach. Zgodnie z art. 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2025/40 państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia systemu kaucyjnego lub innego, równoważnego systemu zwrotu opakowań dla określonych kategorii opakowań po napojach. System kaucyjny powinien zostać ustanowiony i funkcjonować najpóźniej od 1 stycznia 2029 r., tak aby umożliwić osiągnięcie wymaganych poziomów selektywnej zbiórki opakowań po napojach. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia skutecznego mechanizmu zbiórki opakowań, nie przesądzając jednocześnie formy organizacyjnej systemu kaucyjnego ani liczby operatorów. Pozostawia on ustawodawcy krajowemu swobodę w doborze instrumentów prawnych i organizacyjnych, o ile zapewniają one realizację celów rozporządzenia (UE) 2025/40, w tym wymaganych poziomów selektywnej zbiórki odpadów oraz spełnienie wymogów sprawozdawczych i kontrolnych spoczywających na organach krajowych.

Artykuł 50 ust. 3 rozporządzenia 2025/40 przewiduje, że państwa członkowskie mogą dopuścić funkcjonowanie więcej niż jednego systemu kaucyjnego lub systemu zwrotu opakowań, w tym systemów prowadzonych przez różnych operatorów, pod warunkiem, że systemy te są wzajemnie interoperacyjne, skuteczne oraz nie utrudniają osiągnięcia celów określonych w tym rozporządzeniu, w szczególności w zakresie poziomów selektywnej zbiórki odpadów, ich ponownego użycia i recyklingu. Co istotne, zgodnie z art. 50 ust. 7 rozporządzenia 2025/40 państwa członkowskie mogą dopuścić funkcjonowanie systemów kaucyjnych lub zwrotu opakowań w formach dostosowanych do istniejących struktur rynkowych, o ile zapewniają one realizację celów środowiskowych rozporządzenia, w szczególności w zakresie skutecznej zbiórki i ponownego użycia opakowań. Przepis ten potwierdza, że prawo UE nie narzuca jednego, sztywnego modelu organizacyjnego ani konkretnej daty wygaszenia istniejących rozwiązań krajowych, pozostawiając ustawodawcy krajowemu margines uznania co do określenia okresów przejściowych kończących się 31 grudnia 2028 r., pod warunkiem zachowania zgodności z celami i zasadami rozporządzenia 2025/40. W myśl art. 50 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2025/40 państwa członkowskie powinny dążyć do ustanowienia i utrzymania systemów kaucyjnych w szczególności w odniesieniu

do szklanych butelek jednorazowego użytku na napoje i kartonów na napoje. Systemy kaucyjne obejmujące opakowania jednorazowego użytku powinny być w równym stopniu dostępne w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, o ile jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Choć dyrektywa 94/62/WE nie zawiera przepisów odnoszących się wprost do gospodarowania odpadami z butelek szklanych, ze względu na swój szeroki zakres przedmiotowy, określony w art. 1, ustanawia ramy prawne obejmujące zbieranie opakowań szklanych i powstających z nich odpadów. Dyrektywa ta formułuje ogólne wymogi w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, ich ponownego użycia, recyklingu i innych form odzysku, pozostawiając państwom członkowskim swobodę w doborze stosowanych w tym celu instrumentów. Projekt ustawy mieści się w granicach tej swobody, gdyż przewiduje rozwiązania ukierunkowane na zwiększenie poziomów selektywnego zbierania opakowań po napojach dystrybuowanych w butelkach szklanych, a tym samym na wykonanie obowiązków wynikających z art. 6 dyrektywy 94/62/WE.

Wprowadzenie możliwości samodzielnego osiągnięcia wymaganych poziomów selektywnego zbierania opakowań przez wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje w butelkach szklanych, obok funkcjonowania systemu kaucyjnego, nie pozostaje w sprzeczności z wymogami dyrektywy 94/62/WE. Dyrektywa ta nie narzuca bowiem stosowania jednolitego modelu systemu zbierania opakowań ani nie przesądza o obligatoryjnym charakterze określonych rozwiązań organizacyjnych, takich jak np. system kaucyjny. Przeciwnie, dopuszcza zróżnicowanie mechanizmów, pod warunkiem, że zapewniają one skuteczne osiągnięcie wymaganych w tej dyrektywie poziomów selektywnej zbiórki, recyklingu oraz ponownego użycia opakowań.

Projektowane przepisy nie podważają realizacji celów określonych w art. 1 dyrektywy 94/62/WE. Nie naruszają też art. 5 ani art. 7 dyrektywy 94/62/WE, gdyż nie ograniczają ani nie osłabiają systemów opakowań wielokrotnego użytku ani mechanizmów ich ponownego użycia, umożliwiając ich funkcjonowanie w ramach różnych modeli organizacyjnych. Projekt ustawy nie wprowadza regulacji, które mogłyby prowadzić do marginalizacji opakowań wielokrotnego użytku lub utrudniać ich zbiórkę. Umożliwienie podmiotom wprowadzającym produkty wyboru pomiędzy przystąpieniem do systemu kaucyjnego a utworzeniem własnego systemu zbierania odpadów nie pozostaje w sprzeczności z dyrektywą 94/62/WE, o ile przyjęte w tych ramach rozwiązania nie ograniczają zdolności państwa członkowskiego do osiągnięcia wymaganych ilościowych poziomów zbiorów i przetwarzania odpadów oraz zapewniają spełnienie przewidzianych w dyrektywie obowiązków sprawozdawczych

i kontrolnych. W konsekwencji należy stwierdzić, że projekt ustawy nie jest sprzeczny z dyrektywą 94/62/WE.

3.2. Projekt ustawy podlega obowiązkowi notyfikacji, o którym mowa w art. 16 dyrektywy 94/62/WE, gdyż wprowadza regulacje fakultatywne i przejściowe nieprzewidziane w tej dyrektywie, które mogą wpływać na warunki konkurencji pomiędzy podmiotami gospodarczymi w UE. Dotyczy to w szczególności czasowego (do 31 grudnia 2028 r.) uznania dobrowolności przystąpienia do systemu kaucyjnego dla określonych kategorii wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje (art. 40h ust. 2a ustawy, art. 9 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy), dopuszczenia realizacji obowiązków w zakresie selektywnego zbierania opakowań w ramach indywidualnych systemów tworzonych i utrzymywanych przez tych wprowadzających (art. 21a ust. 2 ustawy), a także nałożenia szczególnych obowiązków na przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego i hurtowego funkcjonujących w ramach takich indywidualnych systemów (art. 44 ust. 2a ustawy).

Notyfikacja projektu odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki, który pełni funkcję koordynatora krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (zob. art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej¹⁰). Adresatem notyfikacji jest Komisja Europejska.

3.3. Analizie należy poddać również zgodność projektu ustawy z rozporządzeniem (UE) 2025/40.

Projekt ustawy przewiduje zmianę art. 21a ust. 2 ustawy poprzez rozszerzenie zakresu podmiotowego obowiązku osiągnięcia minimalnych poziomów selektywnego zbierania butelek szklanych na podmioty wprowadzające produkty w opakowaniach na napoje (obok podmiotów wprowadzających bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje, na których ten obowiązek już teraz spoczywa). Jednocześnie nowelizowany przepis dopuszcza dwa równorzędne sposoby realizacji tego obowiązku, tj. w ramach powszechnego systemu kaucyjnego albo samodzielnie, poprzez utworzenie i utrzymywanie indywidualnych systemów zbierania butelek szklanych przez podmioty wprowadzające je do obrotu. Rozszerzenie podmiotowego zakresu obowiązku osiągnięcia minimalnych poziomów selektywnego zbierania butelek szklanych należy ocenić jako zgodne z rozporządzeniem (UE) 2025/40, w szczególności z art. 44 tego rozporządzenia określającym zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta za etap użytkowy opakowań. W tym zakresie projekt ustawy, nie obniżając standardów unijnych, mieści się w dopuszczalnym zakresie krajowego doprecyzowania obowiązków producentów.

¹⁰ Dz. U. z 2025 r. poz. 1275.

Odmiennej ocenę można natomiast sformułować w odniesieniu do ustanowienia w projekcie ustawy równorzędności funkcjonowania systemu kaucyjnego i indywidualnych systemów zbierania butelek szklanych, wybieranych przez podmioty wprowadzające produkty do obrotu (projektowany art. 21a ust. 2 *in fine* ustawy). Rozporządzenie (UE) 2025/40 nie ustanawia generalnego zakazu ani nakazu stosowania równorzędnych systemów realizacji obowiązków w zakresie gospodarowania odpadami opakowaniowymi, w tym butelkami szklanymi, pozostawiając państwom członkowskim pewien zakres swobody regulacyjnej. Dopuszczalność rozwiązań krajowych musi być jednak każdorazowo oceniana w świetle pozostałych wymogów tego rozporządzenia, w tym przepisów określających poziomy selektywnego zbierania i gospodarowania odpadami opakowaniowymi. Artykuł 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2025/40 nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia oraz zapewnienia funkcjonowania systemów kaucyjnych dla opakowań na napoje najpóźniej do 1 stycznia 2029 r., o ile jest to niezbędne do osiągnięcia poziomów selektywnego zbierania określonych w tym rozporządzeniu. Natomiast art. 50 ust. 7 tego rozporządzenia dopuszcza odstępstwa od obowiązku stosowania systemów kaucyjnych jedynie wówczas, gdy państwo członkowskie wykaże, że alternatywne rozwiązania zapewniają osiąganie co najmniej równoważnych rezultatów w zakresie zbiórki, systemy te są stabilne oraz podlegają skutecznej weryfikacji. Projekt ustawy nie odnosi się do tych wymogów i nie przewiduje mechanizmów umożliwiających ocenę skuteczności stosowania indywidualnych systemów zbierania butelek szklanych jako rozwiązania alternatywnego wobec systemu kaucyjnego, które powinno zapewniać osiąganie co najmniej równoważnych rezultatów w zakresie zbiórki odpadów, jak system kaucyjny. Idąc dalej, w projekcie ustawy nie zawarto również przepisów przewidujących przejście do systemu kaucyjnego w przypadku nieosiągnięcia przez indywidualne systemy zbierania butelek szklanych poziomów selektywnej zbiórki wymaganych rozporządzeniem (UE) 2025/40. W konsekwencji, dopuszczenie w projekcie ustawy równorzędnego stosowania systemu kaucyjnego i indywidualnych systemów zbierania butelek szklanych, przy braku mechanizmów zapewniających ocenę skuteczności funkcjonowania tych indywidualnych systemów w zakresie osiągania poziomów selektywnego zbierania odpadów szklanych określonych w rozporządzeniu (UE) 2025/40, może prowadzić do nieosiągnięcia celów selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych ustanowionych w tym rozporządzeniu.

Powyższa wątpliwość pozostaje w związku z przewidzianą w projekcie ustawy dobrowolnością przystąpienia do systemu kaucyjnego, do dnia 31 grudnia 2028 r., przez podmioty stosujące indywidualne systemy zbierania butelek szklanych (art. 40h ust. 2a-2c projektu ustawy). Z art. 50 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) 2025/40 wynika, że system kaucyjny ma stanowić podstawowy instrument służący osiągnięciu wymaganych poziomów selektywnej zbiórki opakowań na napoje i obowiązywać najpóźniej od 1 stycznia 2029 r. Należy więc stwierdzić,

że wprowadzenie pełnej dobrowolności w zakresie przystąpienia do systemu kaucyjnego aż do 31 grudnia 2028 r., przy uwzględnieniu, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2025/40 system ten powinien funkcjonować w państwach członkowskich najpóźniej dnia 1 stycznia 2029 r. w sposób zapewniający osiągnięcie określonych w tym rozporządzeniu poziomów selektywnego zbierania odpadów, może zagrażać realizacji tych wymogów. Zagadnienie to wiąże się również z projektowanymi przepisami przejściowymi umożliwiającymi funkcjonowanie indywidualnych systemów zbierania butelek szklanych do dnia 31 grudnia 2028 r. (art. 9 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy). Ich przyjęcie również może utrudniać przestrzeganie art. 50 rozporządzenia (UE) 2025/40.

Odrębną kwestią jest metoda obliczania poziomu selektywnego zbierania butelek szklanych przez podmioty stosujące indywidualne systemy zbierania opakowań (projektowany art. 21a ust. 4a ustawy). Polega ona na ustaleniu ilorazu ilości opakowań odebranych przez ten podmiot w danym roku oraz ilości opakowań wprowadzonych przez niego do obrotu w tym samym roku. Metoda ta odpowiada ilościowemu podejściu stosowanemu w rozporządzeniu (UE) 2025/40. W projekcie ustawy nie sprecyzowano jednak, do których wymogów tego rozporządzenia metoda ta ma się odnosić, ani jakich ustanowionych w nim standardów ma zapewniać przestrzeganie. Nie jest zatem jasne, czy projektowana metoda obliczeniowa ma służyć np. realizacji celów ilościowych w zakresie ponownego użycia i napełniania opakowań w sektorze napojowym, o których mowa w art. 29 i art. 30 rozporządzenia (UE) 2025/40, czy jej funkcją ma być wyłącznie zapewnienie osiągnięcia poziomów selektywnego zbierania butelek szklanych określonych w załączniku nr 1a poz. 3 do ustawy, wynoszących 77% w latach 2025-2028 oraz 90% od 2029 r. Brak precyzji w tym zakresie utrudnia ocenę zgodności projektowanych rozwiązań z systemem wymogów selektywnego zbierania odpadów ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2025/40 i stawia pod znakiem zapytania możliwość zapewnienia, przez przyjmowane przepisy, przestrzegania przepisów tego rozporządzenia. W konsekwencji można uznać, że projektowana metoda obliczania poziomu selektywnego zbierania butelek szklanych przez podmioty stosujące indywidualne systemy zbierania opakowań budzi wątpliwości co do skuteczności w zakresie zapewnienia realizacji wymogów selektywnego zbierania odpadów szklanych ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2025/40.

4. Konkluzje

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Proponowany art. 21a ust. 2 projektu ustawy nasuwa wątpliwości co do zgodności z art. 29-31 rozporządzenia (UE) 2025/40, gdyż może zagrażać realizacji ustanowionych w tych przepisach celów selektywnej zbiórki.

Proponowany art. 40h ust. 2a projektu ustawy w zw. z art. 9 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy nasuwa wątpliwości co do zgodności z art. 50 rozporządzenia (UE) 2025/40, gdyż może podważyć zdolność systemu krajowego do terminowego i skutecznego osiągnięcia celów określonych w tym artykule.

Proponowany art. 21a ust. 4a projektu ustawy nasuwa wątpliwości co do zgodności z art. 29-31 rozporządzenia (UE) 2025/40, gdyż może utrudniać realizację ustanowionych w tych przepisach wymogów selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych ze szkła.

W pozostałym zakresie projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem UE.

Projekt ustawy podlega notyfikacji Komisji Europejskiej zgodnie z art. 16 dyrektywy 94/62/WE.

Autor:

Justyna Łacny
ekspert ds. legislacji
w Biurze Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Akceptowała:

Dyrektor Biura Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Marzena Laskowska
/podpisano elektronicznie/

Deskryptory bazy REX: kaucja, odpady, opakowania, projekt ustawy, Unia Europejska
Weryfikacja: Tomasz Jaroszyński

Warszawa, 2 stycznia 2025 r.

BEOS-WPEiM-2802/25
TRYB PILNY

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDENTA SEJMU

L.dz. SPS-III.020.405.10.2025

Data wpływu 02.01.2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Gabriela Lenartowicz) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Przedmiotem projektu ustawy jest nowelizacja ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2025 r. poz. 870; dalej: „ustawa”) oraz ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1852, ze zm.; dalej: „ustawa o zmianie ustawy”).

Projektodawcy zmierzają do nowelizacji art. 21a ust. 2 ustawy dotyczącego minimalnego poziomu selektywnego zbierania opakowań i odpadów opakowaniowych. Zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu, wprowadzający bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje¹, o których mowa w poz. 3 załącznika nr 1a do ustawy, tj. w butelkach szklanych wielokrotnego użytku o pojemności do półtora litra, dalej: „butelki szklane”, jest zobowiązany osiągnąć poziom selektywnego zbierania opakowań co najmniej w wysokości określonej w poz. 3 załącznika nr 1a do ustawy. Poziomy selektywnego zbierania opakowań dla butelek szklanych wynoszą, zgodnie z powyższym przepisem, 77% w latach 2025-2028 oraz 90% w 2029

¹ Wprowadzający bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje (art. 8 ust. 21b ustawy) to przedsiębiorca, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, działając w modelu sprzedaży bezpośredniej, wprowadza do obrotu produkty w opakowaniach, o których mowa w poz. 3 załącznika nr 1a do ustawy, tj. w butelkach szklanych. Model sprzedaży bezpośredniej prowadzony przez tego przedsiębiorcę polega na dostarczaniu napojów do miejsca uzgodnionego z nabywcą oraz odbieraniu opakowań po produktach tego samego rodzaju, wcześniej wprowadzonych do obrotu. Przedsiębiorca ten funkcjonuje w zamkniętym, indywidualnym systemie odbioru i zwrotu opakowań pozostającym poza systemem kaucyjnym.

r. i w następnych latach. Proponowana w projekcie zmiana art. 21a ust. 2 ustawy polega na rozszerzeniu podmiotowego zakresu obowiązku osiągnięcia minimalnych poziomów selektywnego zbierania opakowań dla butelek szklanych oraz na doprecyzowaniu dopuszczalnych sposobów jego realizacji. Projektowany art. 21a ust. 2 ustawy ma objąć, jak dotąd, wprowadzających bezpośrednio produkty w butelkach szklanych, jak również ich nową kategorię, tj. wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje². Dopuszczalne mają być również dwa równorzędne systemy realizacji obowiązku osiągnięcia poziomu selektywnego zbierania opakowań, tj. system kaucyjny³ oraz system indywidualnie stworzony i prowadzony przez wprowadzającego produkty, stosowany do wprowadzanych przez niego produktów.

Do art. 21a ustawy dodawany jest ust. 4a określający sposób obliczania rocznego poziomu selektywnego zbierania butelek szklanych w sytuacji, gdy wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje albo wprowadzający bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje realizuje ten obowiązek samodzielnie, w ramach utworzonego i utrzymywanego przez siebie systemu zbierania opakowań, a nie w ramach systemu kaucyjnego. W projekcie ustawy przewidziano, że poziom selektywnego zbierania butelek szklanych ustala się jako wyrażoną w procentach wartość ilorazu ilości opakowań tego samego rodzaju odebranych przez wprowadzającego w danym roku kalendarzowym oraz ilość opakowań wprowadzonych przez niego do obrotu w danym roku.

Nowelizacją objęto także art. 40h ustawy odnoszący się do systemu kaucyjnego. Do art. 40h ustawy mają zostać dodane ust. 2a-2c. W myśl projektowanego ust. 2a dla wprowadzających produkty w butelkach szklanych lub wprowadzających bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje, do 31 grudnia 2028 r. przystąpienie do systemu kaucyjnego ma mieć charakter dobrowolny. Zgodnie z ust. 2b wprowadzający produkty w butelkach szklanych, którzy nie przystąpili do systemu kaucyjnego, mają podlegać przepisom dotyczącym wprowadzających bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje, z wyłączeniem przepisów odnoszących się do systemu kaucyjnego. Natomiast w myśl ust. 2c wprowadzający produkty w butelkach szklanych mają obowiązek zawiadomienia ministra właściwego

² Wprowadzającym produkty w opakowaniach na napoje (art. 8 ust. 21a ustawy) jest przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na wprowadzaniu do obrotu napojów w opakowaniach jednorazowego lub wielokrotnego użytku określonych w załączniku nr 1a do ustawy, tj. 1) butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów cechujących się właściwościami określonymi w przywołanym przepisie, 2) puszek metalowych o pojemności do jednego litra i 3) butelek szklanych wielokrotnego użytku o pojemności do półtora litra, z wyłączeniem sprzedaży bezpośredniej realizowanej przez wprowadzającego bezpośrednio produkty w opakowaniach na napoje.

³ System kaucyjny polega na pobieraniu od konsumenta przy zakupie produktu zwrotnej kaucji oddawanej w momencie przekazania pustego opakowania do wyznaczonego punktu zbiórki.

do spraw klimatu o zamiarze samodzielnego osiągnięcia wymaganych poziomów selektywnego zbierania butelek szklanych. Zawiadomienie takie powinno zostać złożone w terminie trzech miesięcy od dnia pierwszego wprowadzenia do obrotu produktów objętych systemem pobierania i zwracania kaucji butelek szklanych.

Nowelizacja obejmuje również art. 44 ustawy, do którego jest dodawany ust. 2a. Przepis ten rozszerza obowiązki przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego uczestniczące w indywidualnych systemach zbierania butelek szklanych, utworzonych i prowadzonych przez wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje w takich butelkach. Przedsiębiorcy ci będą zobowiązani przyjmować od użytkowników końcowych butelki szklane po napojach oferowanych w danej jednostce oraz do zwrotu pobranej kwoty pieniężnej, bez uzależniania realizacji tego obowiązku od okazania dowodu zakupu.

Artykuł 2 projektu wprowadza zmianę w ustawie o zmianie ustawy poprzez nadanie nowego brzmienia art. 9 ust. 3. Przepis ten ma umożliwić przedsiębiorcom, którzy przed wejściem w życie ustawy nowelizującej utworzyli i prowadzili własne systemy zbierania szklanych butelek, dalsze prowadzenie tych systemów na dotychczasowych zasadach do 31 grudnia 2028 r. Przedsiębiorcy ci będą zobowiązani zgłosić ministrowi właściwemu do spraw klimatu zamiar kontynuowania tej działalności w terminie do 31 marca 2026 r.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE** w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Autor:

Justyna Łacny

ekspert ds. legislacji

w Biurze Ekspertyz

i Oceny Skutków Regulacji

Akceptowała:

Dyrektor Biura Ekspertyz

i Oceny Skutków Regulacji

Marzena Laskowska

/podpisano elektronicznie/

Deskryptory bazy REX: kaucja, odpady, opakowania, projekt ustawy, Unia Europejska
Weryfikacja: Tomasz Jaroszyński